

Издавач:

Народно позориште Ниш
Синђелићев трг 66

Телефони:
Централа: +381 (18) 527371
Маркетинг: +381 (18) 245478
Билетарница: +381 (18) 245472

npris@narodnopozeristenis.rs
marketing@narodnopozeristenis.rs
www.nardnopozeristenis.rs

За издавача:

Спасоје Ж. Миловановић, директор
Лектура и коректура: Наташа Илић
Уредник програма: Тамара Милосављевић
Дизајн програма: Марина Антић
Фотографије: Никола Милосављевић/Студио Брада

Тираж: 300 примерака

сезона 2021/2022





Александар Ђаја

LA GERILLA

Режија и избор музике: Марко Јовичић

Костимограф и сценограф: Катарина Павловић

Композитор: Братислав Златковић

Текстови сонгова: Марко Јовичић и Марко Радојевић

Кореограф: Даница Ничић

Лектор: Наташа Илић

Инспицијент: Добрила Марјановић

Дизајн тона: Александар Стевановић

Дизајн светла: Дејан Цветковић

Светло: Давид Јовановић

Суфлер: Вања Шуклета

Улоге:

ДОЛОРЕС: Јасминка Хоцић

КОНЧИТА: Сања Крстовић

ГИПСАНИ: Урош Милојевић

РОЋКО: Марко Радојевић

ЛУНЕ: Дејан Гоцић, к. г.

ГРОБАРИ, РЕВОЛУЦИОНАРИ (играчи Contra Dens Studija):

Даница Ничић, Анђелија Ђулибрк, Ања Тонса Миловановић, Атина Васовић,

Душан Петровић, Жељко Тасић, Петар Шчепихин, Алекса Стојиљковић

Музичке нумере обрађене у представи:

Bella ciao, По шумама и горама, Ау Carmela, Komandante Che Gevara,

Земљо моја, Бољи живот, Пљуни и запевај, Руски парадни марш, Месечина, Отписани



Са Дорћола

Гробарско је предузеће
Мање брига, више среће
Сигуран си док постојиш
Од пропасти се не бојиш.

Пре свитања и пре светла
Стигли смо до Попокатепетла
Били глупи ил' мудраци
Живели ми сви мртваци.

реф:

Са Дорћола мртвац стиже
Хонораре да нам диже
Да нам сване од тог леша
Да млатимо много кеша.

Нема страха ни од мрака
Кад се сетим златних рака
Пуног срца, душе празне
Мислим шта ће да се мазне.

Скинеш прстен, златне зубе
Већ су мртви, шта сад губе
Почивају сви у беди
А ти радиш, па уштеди.



Рођен је 1954. године у Београду, где је завршио основну школу, Пету београдску гимназију, студирао Општу књижевност са теоријом на Филолошком факултету, а затим дипломирао драматургију на ФДУ у Београду 1979. године.

У периоду од 1979. до 1992. године имао је статус слободног драмског уметника.

Био је директор Народног позоришта у Приштини 1992/93. године и уметнички директор земунског „Театра Гардош“ 1993/94.

Од 1996. године запослен је као драматург Позоришта на Теразијама у Београду, а од марта 2013. године као директор Позоришта на Терзијама.

Аутор је више позоришних комада, изведених у Београду и у другим градовима Србије: *Између*, *Веронезе*, *Бој петлова*, *Битка за Сењак*, *Бумбаров лет*, *Јанковац – потопљени свет*, *Живот Јевремов* и *Повратак кнежевог сокола*.

За драмске текстове *Битка за Сењак* и *Јанковац – потопљени свет*, добио је специјалне награде ТВ Београд на конкурсима Удружења драмских писаца Србије за 1989. и 1990. годину.

Написао је тридесетак радио-драма: (*Своме отачаству*, *Галактичка грозница*, *Позвони и пуцај*, *Милован Глишић*, *Свет богаља*, *Nulla dies sine experimentum*, *Одбрана и пропаст Бодрога*, *Јакл се враћа кући...*), емитованих на програмима Радио Београда и Радио Новог Сада.

Као стални сарадник Културно-образовног програма ТВ Београд од 1982. године, реализовао је преко пет стотина сценарија у оквиру најпознатијих телевизијских серија за децу, док је за Играни програм написао више сценарија према својим позоришним комадима, као и сценарио за ТВ филм *Паланка у планини*, према роману Анђелије Лазаревић.

Аутор је сценарија за два сета од по десет епизода игрane серије *Мансарда*, емитоване на Првом програму РТС-а, као и серије *Гестовни буквар*, намењене особама са посебним потребама.

Сарађивао је у листу *Борба* (добитник је „Борбине“ награде за есеј за 1999. годину), као и у другим новинама и часописима („Драма“, „Сцена“). Од јула 2008. године до априла 2013. године био је стални колумниста недељника „Печат“, у коме је објавио око две стотине и двадесет колумни.

У едицији „Савремена српска драма“ објављени су му драмски текстови: *Језеро*, *Веронезе*, *Живот Јевремов*, *La Gerilla*, *Благољуб Други*, *Повратак кнежевог сокола*, *Јанковац – потопљени свет*, *Битка за Сењак*, *Било једном у Србији* и *Одржавање Захарија*.

Добитник је награде „Златни беоцуг“ Културно-просветне заједнице Београда 2014. године, за трајни допринос култури града Београда у области драмског стваралаштва.

Ожењен је и има сина.

Осамдесетих година прошлог века, у окриљу тада популарних интелектуалних полемика, потписник овог поговора, упитао је у листу „Студент“ потоњег аутора драме *La Gerilla*: „Куда идеш, Александре Ђајо?“ Наравно, сад ми не пада на памет да упутим тако плитко и простопроширено радознано питање, тако дубоко и знатичељно, етаблираном драмском аутору, какав је доказано колега Александар Ђаја.

Не кажем да важим за екстремног znalца наше драмске литературе, али Александра Ђају препознајем међу хиљаду. А то значи да је апострофирани драмски аутор драматичар од дигнитета и писац од стила.

Ђаја пре свега „рмба“ најтежи жанр, жанр у коме „без дубоког орања нема клицања“, у коме се „рмбачи до јаја“. Елем: Ђаја шије комедије!!! Притом, пише стилем тзв. непосредне духовитости, где је дах његовог духа духован до екстремне духовитости. То што га сцене и награде, или боље речено „нагрде“ заобилазе, питање је недостатности система вредности, а не питање валоризације његовог драмског опуса.

Уосталом, послушајте Долорес из „комедије о револуцији и смрти“, из драме *La Gerilla*, „која се догађа у подножју вулкана Попокатепетл у Мексику, године неодређене, у којој су лица и догађаји измишљени, а историјске чињенице слободно инперпретиране“:

Просто се не зна ко је од њих већи крвник!... Ескадриле Црвеног крста бацају пакете хуманитарне помоћи тешке више од једно тоне, који наше градове претварају у рушевине; дивизије Међународног монетарног фонда стрелају свакога ко нема текући рачун и „Дајнерс“ картицу; падобранци Уједињених нација спуштају се у спаваће собе наших супружника и засипају их хиљадама кондома све док се ови не угуше; Ватиканска морнаричка пешадија протерује Мексиканце са њихових плажа и бичује сваког ко не зна напамет „Аве Марију“; панцир-дивизија „Кока-Кола“ брутално разбија демонстрације Мексиканаца по градовима, користећи кола-топове; „Самсунгов“ дампинг корпус у своје телевизор затвара на десетине хиљада Мексиканаца, мучећи их гледањем корејских кошаркашких утакмица; ОПЕК-ова пустињска пешадија полива нафтом наше свиње, настојећи да их претвори у овце; амерички ескадрони смрти за имплементацију демократије пуцају на сваког Мексиканца који не користи тоалет папир и на сваку Мексиканку која не користи уложак са „крилцима“, а са нуклеарних подморница Нобеловог комитета за мир непрестано се испуљују крстареће ракете на Багдад!

Нуто прилике: Ставите памет на (Ђајину) комедију и...? И никад не питајте куда иде Александар Ђаја, већ куда се то стрмопижђује свет и његов глобализам!

Дакле, *La Gerilla* је расна, својеврсна, а не сваковрсна комедија. Она није комедија апсурда, мада је апсурдном комиком опточена; није комедија нарави, мада почива на наравима својих софганих ликова, није комедија ситуације, мада је ситуације чине драмолетном... Уосталом, читаћете је, а дај боже, и видећете је посцењену и проткану Ђајиним раритетним комичним нервима и комедиографским неуроидима.



МАРКО ЈОВИЧИЋ

Рођен је 1995. у Београду. Дипломирао је Позоришну и радио режију на ФДУ у Београду, у класи професора Иване Вујић и асистента Снежане Тришић. Режирао је представе за децу и одрасле у земљи и региону. Бави се компоновањем (свира клавира, гитару, бубњеве и вођа је „Миксер бенда“), глумом, режијом спотова, ТВ и филмском режијом (филмови „Круг“ и „Ел Боемо“, серијал емисија „Београд као и други градови“, играна серија „Игра судбине“).

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Позоришна представа *La Gerilla* Александра Ђаје је комедија о револуцији и смрти. Радња представе је смештена у пусте планинске пределе Мексика или Јужне Америке, мада се актери позоришног комада могу наћи у било ком месту глобалног села које вапи за коренитим променама, свега и на свим нивоима револуцијом. Време дешавања је половина прошлог века, али се може сместити и у савремени актуелни тренутак препун изазова, када се свет и цивилизација какву познајемо налази на прекретници.

Радња представе је апсурдна, два Дорћолца врше испоруку ковчега са преминулим вођом мексичке револуције из Београда у Јужну Америку. Наилазе на две припаднице револуционарног покрета у Мексику и у тренутку се налазе усред грађанског рата у коме се не зна ко на кога пуца, ко је за демократију, ко је за тероризам, ко је за анархију, ко је за тоталитаризам. Сви убијају и пуцају у име слободе и празних фраза, које су и довеле савремену цивилизацију, чини се, до свог краја. Кроз духовите дијалоге несврстаних и на сваку превару спремних Срба да остваре своју улогу у светској револуцији, праћене пажљиво одабраним музичком подлогом, препознаћемо наднационални бесмисао и морални крах савременог света. Место догађања је Јужна Америка, али може бити и Украјина, Сирија, Ирак, Србија, бивша Југославија. Уместо вође револуције који је бежећи од ЦИА завршио свој живот у локалном бирцузу на Дорћолу, у Мексико стиже пијани лучки радник кога су сместили у сандук пун хероина намењеног за „нашу ствар“ и послали на далеки пут.

Јужноамеричке револуционарке га прихватају, морално чиста револуција се финансира приходом од шверцованог хероина који ће унесрећити невину децу... и тако у круг... револуција мора да тече... до последњег потлаченог сузња.







ТЕХНИЧКА ЕКИПА

Технички директор: **Дејан Митић**; мајстор сцене: **Славиша Филиповић**; декоратери: **Срђан Китановић**, **Миодраг Ђорђевић**, **Мића Лазаревић**, **Радомир Пешић**, **Марин Рајић**; реквизитер: **Драган Николић**; гардеробери: **Душица Младеновић**, **Марко Динић**; шминкери, власуљари: **Љиљана Рашић**, **Марија Цветановић**, **Ивана Лазаревић**; кројачки радови: **Марина Стевановић**, **Владимир Пекић**; радионица: **Богољуб Ђорђевић**, **Горан Станковић**, **Драган Перић**, **Бранислав Николић**; набавка: **Зоран Денчић**; возач: **Небојша Шарчевић**